

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudkyň Mgr. Jany Jurečkové a Mgr. Andrey Veselé ve věci

žalobce

ERFLEX, a.s.

se sídlem Terronská 727/7, Praha 6

zastoupený JUDr. Petrem Pýchou, advokátem

se sídlem Žatecká 41/4, Praha 1

proti

žalovanému

Ministerstvo průmyslu a obchodu,

se sídlem Na Františku 32, Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. června 2024, č.j. MPO 115900/2023,

takto:

I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 13. června 2024, č.j. MPO 115900/2023, se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 9800 Kč, a to do jednoho měsíce od právní moci rozsudku k rukám JUDr. Petra Pýchy, advokáta.

Odůvodnění:

I.

Základ sporu

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení rozhodnutí Ministerstva průmyslu a obchodu dne 13. 6. 2024 rozhodnutí č.j. MPO 115900/2023, PID M1POX047H109, kterým zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy, odbor živnostenský a občanskoprávní ze dne 30. 2023, č.j. MHMP 2271120/2023, jímž byl žalobce uznán vinným z přestupku podle § 8a odst. 1 písm. b) zákona č. 40/1995 Sb., o regulaci reklamy a o změně a doplnění zákona č. 468/1991 Sb., o provozování rozhlasového a televizního vysílání, ve znění pozdějších předpisů v platném znění, kterého se údajně žalobce dopustil tím, že porušil povinnosti stanovené v § 1 odst. 2. písm. a), b), d) a e) a v § 1 odst. 3 nařízení č. 26/2005 Sb. hl. m. Prahy, kterým se zakazuje reklama šířená na veřejně přístupných místech mimo provozovnu jiným způsobem než prostřednictvím reklamního nebo propagačního zařízení zřízeného podle stavebního zákona, a to konkrétně prostřednictvím tabulí a plchet umístěných na sloupech trakčního vedení tramvajových drah na místech v prvoinstančním rozhodnutí uvedených, která se nacházejí na území památkové zóny specifikovaných městských částí a v katastrálním území Dejvice, kde je šíření reklamy tímto způsobem zakázáno.
2. Za spáchání přestupku byla žalobci uložena pokuta ve výši 70.000 Kč a zároveň mu byla uložena povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1.000 Kč, spolu s povinností odstranit v rozhodnutí specifikované reklamy ve lhůtě 30 dnů od dne právní moci prvoinstančního rozhodnutí.

II.

Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

3. Žalobce v žalobě uvedl, že nebylo řádně prokázáno, že je šířitelem této reklamy, když toto zjištění prvoinstančního i odvolacího orgánu vychází jednak z vyjádření vybraných oslovených zadavatelů reklamy a jednak, dokonce ve většině případů, z informací uvedených v podnětu společnosti Dopravní podnik hlavního města Prahy, akciová společnost, se kterou vede žalobce letitý civilní spor a zájmem této společnosti je odstranění všech reklamních zařízení žalobce.
4. Podle žalobce podnět Dopravního podniku hlavního města Prahy není jednoznačným důkazem prokazujícím, že právě žalobce je šířitelem označené reklamy. Stejně tak žalobce odmítá jako účelové tvrzení prvoinstančního orgánu, které bez dalšího přebírá i odvolací orgán, že žalobce proti sobě samému poskytl řadu důkazů tím, že v souladu s právním řádem požádal odbor dopravy Magistrátu hlavního města Prahy o stanoviska k instalaci orientačního systému na stožárech trakčního vedení na místech uvedených ve výroku prvoinstančního rozhodnutí.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

5. Instalace prázdného nosiče sama o sobě by nemohla být považována za nedovolené šíření reklamy ve smyslu shora citovaných ustanovení a je tedy nepochopitelné, že podání žádosti o stanovisko k instalaci orientačního systému příslušnému odboru Magistrátu hlavního města Prahy je správními orgány považováno za jednoznačný důkaz toho, že žalobce je šířitelem reklamy na v rozhodnutích vymezených místech.
6. Žalobce dále poukázal na správní řízení vedené Úřadem na ochranu hospodářské soutěže proti Magistrátu hlavního města Prahy pro porušení zákona v důsledku aplikace nařízení č. 26/2005 Sb. hl. m. Prahy, kterým se zakazuje reklama šířená na veřejně přístupných místech mimo provozovnu jiným způsobem než prostřednictvím reklamního nebo propagačního zařízení zřízeného podle stavebního zákona ve znění platném od 1. 10. 2021.
7. V tomto řízení ÚOHS konstatoval, že nařízení v tehdy platném znění neoprávněně zasahuje do hospodářské soutěže, neboť znevýhodňuje ty soutěžitele, kteří pro šíření reklamy využívají jiná než nařízením zakázaná komunikační média, zejména tedy billboardy a reklamní zařízení s plochou nad 0,6 m² do 8 m², která jsou regulována stavebním zákonem a příslušné nařízení na ně tedy nedopadá.
8. Otázkou tedy je, zda výklad, na kterém stojí důvody napadeného rozhodnutí, je správný. Pokud stavebnímu řízení podléhají reklamní zařízení s plochou nad 0,6 m², nedá se o zařízeních s plochou menší tvrdit, že se na ně stavební zákon nevztahuje. Vztahuje se na ně, ale jejich umístování nepodléhá stavebnímu řízení. Taková zařízení jsou tedy umístěna podle stavebního zákona, tj. v souladu s ním. Potom se na taková zařízení naopak nevztahuje výše uvedené nařízení č.26/2005, protože to se týká pouze zařízení, která nejsou umístěna podle stavebního zákona.
9. Magistrát hlavního města Prahy a ÚOHS sice dospěly k dohodě na novelizaci nařízení, v jejímž důsledku bylo správní řízení zastaveno, to však nic nemění na tom, že nařízení, na jehož základě byl žalobce shledán vinným z přestupku a byla mu udělena pokuta, neoprávněně zasahovalo do hospodářské soutěže, a bylo tak v rozporu s principy právního státu.
10. Dále žalobce poukázal na logický rozpor v nařízení samotném, jehož cílem je mimo jiné eliminovat vizuální, resp. reklamní smog na území vymezených v § 1 příslušného nařízení, přičemž se však nařízení vztahuje pouze na reklamní zařízení či nosiče, které nejsou regulovány stavebním zákonem, neboť jsou samotným stavebním zákonem považovány za marginální. Jeden právní předpis tedy pro instalaci těchto zařízení nestanoví žádné podmínky, neboť jsou pro svůj malý rozměr pod rozlišovací schopností stavebního zákona, ale nařízení je bez dalšího plošně zakazuje a narušuje tak hospodářskou soutěž. Za použití argumentu *a maiori ad minus* by takový postup neměl být možný, i vzhledem k tomu, že žalobce disponuje právě kladným stanoviskem Magistrátu hlavního města Prahy, odboru dopravy, k instalaci reklamních zařízení na sloupech trakčního vedení.
11. Konečně žalobce poukázal na to, že samotné Hlavní město Praha opakovaně postupuje v rozporu s vlastním nařízením, když vyhláší veřejné soutěže k poskytování služeb reklamy jak na sloupech veřejného osvětlení, tak na sloupech trakčního vedení, které je nebo má být umístěna na zařízeních v místech, na kterých je šíření reklamy jiným způsobem než prostřednictvím reklamního nebo propagačního zařízení zřízeného podle stavebního zákona nařízením zakázáno. S vybranými uchazeči následně uzavírá k poskytování služeb reklamy příslušné smlouvy a přijímá plnění s tím související. Taková veřejná soutěž byla zveřejněna např. dne 28. 6. 2024, s evidenčním číslem VS_01/2024 a

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

názvem „Poskytování služeb reklamy na městském mobiliáři a V0“, přičemž část 2 a část 3 se vztahuje právě na stožáry veřejného osvětlení, na které mají být umístěny světelné i nesvětelné reklamní nosiče.

12. Žalobce proto navrhl, aby soud vydal rozsudek, kterým pro nezákonnost v celém rozsahu zruší rozhodnutí Ministerstva průmyslu a obchodu, č.j. MPO 115900/2023, ze dne 13. 6. 2024, a případně též i rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy, č.j. MHMP 2271120/2023, ze dne 30. 10. 2023 a uloží žalovanému povinnost nahradit žalobci náklady
13. Žalovaný ve vyjádření k žalobě odmítl, že by důvěryhodnost důkazů, zejména podnětu DP, byla zpochybněna odkazem s ohledem na údajný dlouhodobý spor mezi tímto subjektem a žalobcem. Podnět DP se opírá o konkrétní a ověřitelné informace týkající se umístění reklamy a zjištění ohledně šířitele. Zjištěné skutečnosti jsou dále podporovány výpověďmi zadavatelů reklamy, kteří potvrdili zapojení žalobce do šíření reklamy na dotčených místech. Oslovení zpracovatelé pak uvedli, že reklamní prostor pronajímají od žalobce, nebo žalobce uvedli přímo jako šířitele. Tyto důkazy tvoří podle názoru žalovaného logický a souvislý řetězec důkazů, který dostatečně prokazuje odpovědnost žalobce.
14. Pokud jde o tvrzení žalobce, že žádost o stanoviska k instalaci orientačního systému na stožárech trakčního vedení nemůže být interpretována jako důkaz o šíření reklamy, je třeba upozornit na to, že instalace orientačního systému i šíření reklamy byly posuzovány jako nedílné součásti jedné činnosti. Žalobce tímto prokázal svou kontrolu nad danými lokalitami a svou přímou účast na jednání souvisejícím s šířením reklamy. Přestože žádost sama o sobě nemusí být jediným důkazem, ve spojení s dalšími důkazy tento fakt potvrzuje žalobcovu účast.
15. Navíc zjištění prvoinstančního i odvolacího orgánu byla provedena na základě širokého spektra důkazů, podnět DP není jediným či hlavním důkazem v tomto případě. Naopak, důkazy byly zjištěny na základě pečlivého šetření, zahrnujícího jak výpovědi zadavatelů reklamy, tak i dalších relevantních informací z terénních šetření.
16. Pokud jde o správní řízení vedené Úřadem pro ochranu hospodářské soutěže proti Magistrátu hlavního města Prahy pro porušení zákona v důsledku aplikace nařízení, ve kterém ÚOHS konstatoval, že nařízení tehdy v platném znění neoprávněně zasahuje do hospodářské soutěže, je nutné připomenout, že v době spáchání přestupku žalobcem bylo příslušné nařízení stále platné a účinné. Správní orgán I. stupně tak postupoval zcela v souladu s platnou právní úpravou. Žalobce nebyl postihován na základě nařízení, které by bylo zrušeno nebo jehož účinnost by byla pozastavena.
17. Zjištění ÚOHS týkající se možného zásahu do hospodářské soutěže nemění právní postavení správního orgánu v době rozhodování o přestupku žalobce. Žádné rozhodnutí ÚOHS nevedlo k okamžitému zrušení nebo pozastavení účinnosti příslušného nařízení. Správní orgán tedy neměl právní základ, aby při svém rozhodování postupoval podle jiného právního rámce, než jaký byl platný a účinný v době, kdy k přestupku došlo.
18. Nadto nelze zpětně aplikovat neplatnost právního předpisu, pokud v době spáchání přestupku byl tento předpis v souladu s právem a účinný. To je základní princip právní jistoty a ochrany právních očekávání. Žalobce nemůže očekávat, že by pozdější rozhodnutí správního orgánu, týkající se jiných otázek, mohlo zpětně ovlivnit jeho odpovědnost za přestupek spáchaný v době, kdy platná právní úprava byla odlišná.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

19. Pokud jde o žalobní tvrzení ohledně logického rozporu v samotném nařízení, jehož cílem je eliminovat vizuální smog na vymezených územích, žalovaný k tomu uvedl, že účelem nařízení obce je stanovit konkrétní pravidla, která platí na území dané obce a která pomáhají regulovat různé oblasti života obyvatel jako například zajištění veřejného pořádku, ochrana životního prostředí nebo podpora rozvoje obce. Žalobcovu tvrzení o "marginálním" postavení reklamních zařízení neupravených stavebním zákonem není opodstatněné, neboť je nutno rozlišovat mezi stavebně-právními aspekty a cílem samotného nařízení, kterým je ochrana veřejného prostoru před nadměrnou reklamní zátěží - tato zátěž může být způsobena nejen zařízeními vyžadujícími stavební povolení, ale i těmi, která tuto povinnost nesplňují.
20. Reklamní nosiče neregulované stavebním zákonem tedy nejsou marginální, neboť právě tato zařízení mohou významně přispívat k vizuální zátěži, zejména na místech. Nařízení proto nemá logický rozpor, neboť jeho smyslem je eliminace vizuálního smogu na základě pravomoci obce regulovat veřejný prostor dle místních potřeb.
21. Konečně žalobce poukazuje na to, že samotné Hlavní město Praha opakovaně postupuje v rozporu s vlastním nařízením, když vyhlašuje veřejné soutěže k poskytování služeb reklamy jak na sloupech veřejného osvětlení, tak na sloupech trakčního vedení, které je nebo má být umístěna na zařízeních v místech, na kterých je šíření reklamy jiným způsobem než prostřednictvím reklamního nebo propagačního zařízení zřízeného podle stavebního zákona nařízením zakázáno.
22. Předně je třeba upozornit na to, že se žalobce mylí, neboť Hlavní město Praha vyhlašuje veřejné soutěže k poskytování reklamy pouze na sloupy veřejného osvětlení, tedy nikoliv na sloupech trakčního vedení. Navíc jelikož existence smluvního vztahu žalobce a hlavního města Prahy nemá žádný vliv na žalobcovu povinnost dodržovat veřejnoprávní normu (nařízení) a stejně tak nemá vliv ani na posouzení přestupkového jednání žalobce.
23. Žalovaný proto navrhl, aby soud žalobu zamítl.

III. Posouzení žaloby

24. Městský soud v Praze ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, po vyčerpání řádných opravných prostředků a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí i řízení, které mu předcházelo, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 1 a 2 soudního řádu správního), přitom vycházel ze skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí. Jiné vady, k nimž by byl povinen přihlédnout z moci úřední, soud neshledal.
25. O podané žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 soudního řádu správního bez nařízení jednání, když účastníci s takovým rozhodnutím věci souhlasili.
26. Žaloba je důvodná.
27. Z obsahu správního spisu vyplývá, že dne 28. 2. 2023 Magistrát hlavního města Prahy obdržel podnět od Dopravního podniku hlavního města Prahy, akciová společnost, který žádal o prověření nezákonného umísťování reklamních nosičů či reklamních sdělení propagujících činnost třetích osob na sloupech trakčního vedení tramvajových drah na území hlavního města Prahy, které jsou v jejím majetku.

28. Magistrát hlavního města Prahy jako správní orgán I. stupně následně provedl 27 místních ohledání, při kterých zjistil, že na konkrétních místech na území památkové zóny „Vinohrady, Žižkov, Vršovice“ v městské části Praha 2, památkové zóny „Nusle“ v městské části Praha 4, památkové zóny „Smíchov“ v městské části Praha 5, památkové zóny „Dejvice, Bubeneč, horní Holešovice“ v městských částech Praha 6 a Praha 7 a v katastrálním území Dejvice jsou na označených sloupech trakčního vedení umístěny tabule a plachty v rozporu s nařízením č. 26/2005 Sb. hl. m. Prahy, kterým se zakazuje reklama šířená na veřejně přístupných místech mimo provozovnu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „Nařízení“).
29. Z webových stránek žalobce (www.erflex.cz) správní orgán I. stupně zjistil, že společnost se zabývá budováním a provozováním sítí venkovních reklam, zejména v oblasti, přičemž formáty venkovních reklam, které nabízí, jsou shodné s tabulemi a plachtami, jež byly v rozporu s Nařízením instalovány na uvedených místech.
30. Magistrát hlavního města Prahy proto příkazem ze dne 29. 3. 2023, č. j. MHMP 581423/2023, žalobci uložil pokutu ve výši 70.000 Kč a povinnost závadnou reklamu odstranit.
31. Proti tomuto příkazu podal žalobce odpor, v jehož důsledku byl příkaz zrušen a správní orgán I. stupně pokračoval v řízení.
32. Na výzvu správního orgánu I. stupně podle ust. § 7a odst. 2 zákona o regulaci reklamy jmenované subjekty jako zadavatelé reklam sdělili, že šířitelem reklamy je právě žalobce:
- Československá obchodní banka, a.s.
 - Bio Smíchov s.r.o.
 - OISHI CZ s.r.o., (provozovatel CHINA RESTAURANT XIA MEN)
 - AmRest s.r.o. (provozovatel KFC)
 - Holešovický Trojúhelník a.s. (provozovatel Centrum STROMOVKA)
 - Kende trade s.r.o. (provozovatel Svět bez lepku)
 - PAX, spol. s r.o.
33. V ostatních 15 případech dovedl správní orgán I. stupně odpovědnost žalobce za šíření reklamy z informací uvedených v podnětu, jehož součástí jsou žádosti žalobce adresované Magistrátu hlavního města Prahy, odboru dopravy podle zákona. č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů, ve kterých žalobce v průběhu roku 2022 žádal o stanoviska k instalaci navigačního orientačního systému na stožárech trakčního vedení ve výroku tohoto rozhodnutí na uvedených místech.
34. Následně Magistrát hlavního města Prahy vydal dne 30. 10. 2023 rozhodnutí č. j. MHMP 2271120/2023, kterým žalobce uznal vinným ze spáchání přestupku podle § 8a odst. 1 písm. b) zákona o regulaci reklamy, jehož se dopustil tím, že porušil povinnosti stanovené v § 1 odst. 2 písm. a), b), d) a e) a v § 1 odst. 3 Nařízení tím, že nejméně ve shora uvedených dnech šířil reklamu komunikačními médii podle § 3 písm. b) a g) Nařízení na jmenovitě uvedených veřejně přístupných místech mimo provozovnu jiným způsobem než prostřednictvím reklamního nebo propagačního zařízení zřízeného podle stavebního zákona (viz výroková část I. předmětného rozhodnutí). Za spáchání tohoto přestupku byla žalobci uložena pokuta ve výši 70 000 Kč a dále mu bylo nařízeno odstranit předmětnou

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

reklamu do 30 dnů ode dne právní moci rozhodnutí, jakož i povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.

35. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce dne 16. 11. 2023 odvolání, jež bylo zamítnuto žalobou napadeným rozhodnutím.
36. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že má za prokázané, že skutkový stav byl v dané věci správním orgánem I. stupně dostatečně zjištěn způsobem prokazujícím, že ze strany obviněného došlo ke spáchání uvedeného přestupku porušením povinnosti stanovené v nařízení obce, za což byl obviněný uložen příslušný správní trest. Konstatoval, že je se zřetelem k objektivní odpovědnosti obviněného a v daném případě učiněným zjištěním názoru, že Magistrát správně posoudil protiprávní jeho jednání jako pokračování v přestupku, jež spočívá v celkem 27 dílčích útocích, které všechny naplňují skutkovou podstatu stejného přestupku, a vykazují stejnou souvislost v předmětu útoku, tj. porušení zájmu na dodržování regulace reklamy.
37. Uložený správní trest pokládal žalovaný za řádně odůvodněný, uložený v mezích zákonem stanovené sazby i přiléhavý k povaze spáchaného přestupku. Při uložení pokuty vzal Magistrát hlavního města Prahy v úvahu, že přestupek byl spáchán (ve formě pokračování) ve 27 případech a jedná se tedy o systematickou protiprávní činnost obviněné a posoudil přestupek jako závažný. Dále zohlednil, že se u obviněné nejedná o první případ tohoto typu, ale o recidivní jednání, neboť příkazem č. j. MHMP 1410256/2022 ze dne 19. 8. 2022 byl obviněný uložen správní trest pokuty ve výši 33 000 Kč za šíření reklamy obdobným způsobem na 24 různých místech. Podle názoru Ministerstva správní orgán I. stupně postupoval v souladu s platnou právní úpravou a zohlednil především míru společenské škodlivosti jednání obviněné a nulovou míru její sebereflexe, neboť z napadeného rozhodnutí je zřejmé, že se obviněná dopustila obdobného přestupku jako v minulosti.
38. Městský soud v Praze posoudil věc takto:
39. Podle ust. § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů, *Nevyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2.*
40. Základním předpokladem pro vyvození odpovědnosti konkrétní osoby za přestupek je spolehlivé zjištění skutkového stavu, na jehož základě lze pak učinit podložený závěr ohledně subjektu přestupku, subjektivní stránky, jeho objektu a objektivní stránky. Jelikož se se v projednávané věci jedná o právnickou osobu, je vzhledem k ust. § 21 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů, irelevantní forma zavinění, nicméně vše ostatní musí být objasněno v potřebné míře.
41. Jak je zřejmé z napadeného rozhodnutí, žalobci bylo kladeno za vinu, že šířil reklamu komunikačními médii podle § 3 písm. b) a g) Nařízení na jmenovitě uvedených veřejně přístupných místech mimo provozovnu jiným způsobem než prostřednictvím reklamního nebo propagačního zařízení zřízeného podle stavebního zákona, a to celkem ve 27 případech na konkrétních místech na území městských částí Praha 2, 4, 5, 6 a 7. Jmenovitý výčet všech míst je obsažen v odůvodnění napadeného rozhodnutí na straně 1dole a na straně 2.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

42. Má-li být žalobce za každé takové porušení Nařízení č. 26/2005 Sb. hl. m. Prahy, kterým se zakazuje reklama šířená na veřejně přístupných místech mimo provozovnu jiným způsobem než prostřednictvím reklamního nebo propagačního zařízení zřízeného podle stavebního zákona, postižen, pak je zcela nezbytné, aby mu byl každý jednotlivé porušení spolehlivě prokázáno.
43. Jak je zřejmé ze správního spisu, prvotním podkladem pro šetření správního orgánu I. stupně byl podnět, jenž učinil Dopravní podnik hlavního města Prahy, akciová společnost. Ten obsahuje nepochybně dostatek informací postačujících k tomu, aby se Magistrát hlavního města Prahy začal zabývat možným porušením předpisů regulujících šíření reklamy na území hlavního města, nikoliv však již dostatek podkladů pro rozhodnutí o přestupku.
44. Toho si byl Magistrát hlavního města Prahy nesporně vědom, neboť ve věci prováděl vlastní šetření, a to zejména tak, že se výzvou na základě § 7a odst. 2 zákona o regulaci reklamy obrátil na některé ze zadavatelů reklam, aby od nich zjistil totožnost šířitele předmětné reklamy. Pokud z jejich odpovědí vyplývala účast žalobce jako šířitele nedovolené reklamy, nesporně bylo možno takové vyjádření vyhodnotit jako relevantní důkaz a učinit je podkladem pro rozhodnutí.
45. Jak je však zřejmé z napadeného rozhodnutí, tento způsob zjišťování šířitele reklamy správní orgán I. stupně použil jen ohledně menší části z oněch 27 případů porušení doložených ve správním spise a v napadeném rozhodnutí. Ve zbývajících 15 případech pak odpovědnost žalobce dovodil za šíření reklamy z informací uvedených v podnětu, konkrétně z toho, že žalobce v průběhu roku 2022 žádal Magistrát hlavního města Prahy, odbor dopravy, o stanoviska k instalaci navigačního orientačního systému na stožárech trakčního vedení ve výroku tohoto rozhodnutí na uvedených místech.
46. Takový postup však nelze akceptovat, neboť se jedná o pouhou spekulaci a je třeba přisvědčit žalobci v tom, že podání žádosti o stanovisko k instalaci orientačního systému příslušnému odboru Magistrátu hlavního města Prahy nelze považovat za důkaz toho, že žalobce je šířitelem reklamy na v rozhodnutích vymezených místech.
47. Zjištění, že žalobce se na možnost umístit takto reklamu dotazoval, by bylo možno nejvýš použít jako základ pro vytvoření hypotézy, že i v těchto patnácti případech je žalobce za nedovolené šíření reklamy odpovědný, avšak takovou hypotézu je nezbytné verifikovat – tedy na základě objektivně zjištěných faktů ji buď potvrdit nebo vyvrátit. To však již Magistrát hlavního města Prahy neučinil a spokojil se s pouhým dohadem, čímž zatížil své rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti. Jelikož žalovaný tuto vadu v odvolacím řízení neodstranil, i on své rozhodnutí zatížil toutéž vadou.
48. Z napadeného rozhodnutí, ani z vyjádření žalovaného k žalobě přitom nelze zjistit, proč správní orgán I. stupně provedl své šetření jen částečně a proč svou výzvu podle ust. § 7a odst. 2 zákona o regulaci reklamy neadresoval i zadavatelům reklamy v oněch patnácti případech.
49. Jelikož četnost porušení předpisů regulujících šíření reklamy na území hlavního města je podle napadeného rozhodnutí i faktorem ovlivňujícím výši uložené sankce, má tato vada v dokazování dopad nejen na výrok o vině, ale i na výrok o trestu.
50. Za tohoto stavu věci soud nezbylo, než napadené rozhodnutí zrušit a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení.

51. Dále se soud zabýval žalobní námitkou stran použitelnosti Nařízení č. 26/2005 Sb. hl. m. Prahy.
52. Zde soud konstatuje, že podle současné judikatury správních soudů je třeba, aby v případě přezkumu postihu za přešůpek soud zkoumal nejen to, zda o vině a o sankci bylo rozhodnuto na základě právního předpisu platného v době spáchání přešůpku, resp. v době rozhodování o něm, ale aby soud zvažil, zda nedošlo ke změně právní úpravy a zda v době rozhodování o žalobě stále existuje jak skutková podstata onoho přešůpku, tak i sankce za něj. Pokud by totiž na základě nově přijaté právní úpravy konkrétní přešůpek již neexistoval, musel by soud k tomu přihlédnout z úřední povinnosti.
53. V projednávané věci však taková situace nenastala, když Nařízení č. 26/2005 Sb. hl. m. Prahy sice bylo částečně novelizováno s účinností od 1. 7. 2024, avšak stále je v něm zákaz šíření reklamy způsobem, jakým tak činil žalobce, zakázán.
54. Soud se však neztotožnil s námitkou stran rozpornosti Nařízení č. 26/2005 Sb. hl. m. Prahy, kdy podle žalobce pokud stavebnímu řízení podléhají reklamní zařízení s plochou nad 0,6 m², nedá se o zařizování s plochou menší tvrdit, že se na ně stavební zákon nevztahuje. Vztahuje se na ně, ale jejich umístování nepodléhá stavebnímu řízení. Taková zařizování jsou tedy umístována podle stavebního zákona, tj. v souladu s ním, a potom se na taková zařizování naopak nevztahuje výše uvedené nařízení č.26/2005.
55. Tuto argumentaci soud neakceptoval, protože zaměňuje účel a smysl právní úpravy. Předmětem Nařízení č. 26/2005 není upravovat stavebně-technické parametry reklamních zařizování (jak je tomu naopak u zákona č. 283/2021 Sb.), ale regulovat umístování reklamních zařizování z hlediska ochrany veřejného prostoru před tzv. reklamním smogem. V tomto směru tedy žádný rozpor soud neshledal.
56. Konečně se soud neztotožnil ani s námitkou, že hlavní město Praha porušuje své vlastní předpisy, jestliže vyhlašuje veřejné soutěže k poskytování služeb reklamy jak na sloupech veřejného osvětlení, tak na sloupech trakčního vedení, s vybranými uchazeči následně uzavírá k poskytování služeb reklamy příslušné smlouvy a přijímá plnění s tím související – zde žalobce poukázal na soutěž zveřejněnou dne 28. 6. 2024, s evidenčním číslem VS_01/2024, jejíž část 2 a část 3 se vztahuje právě na stožáry veřejného osvětlení, na které mají být umístěny světelné i nesvětelné reklamní nosiče.
57. Již z žalobcova vlastního tvrzení je zřejmé, že tato reklama nemá být umístěna na sloupech trakčního vedení, jak je tomu v případě reklamy šířené žalobcem, takže k tvrzenému rozporu nedochází.

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

58. Městský soud v Praze pro přezkoumání věci dospěl k závěru, že žaloba byla v podstatné míře podána důvodně, neboť odpovědnost žalobce za přešůpek nebyla dostatečně spolehlivě prokázána, a to právě v tom rozsahu, v jakém byla správními orgány jeho vina konstatována a za niž mu byla uložena sankce.
59. Soud proto napadené rozhodnutí zrušil podle ust. § 78 odst. 1 soudního řádu správního a věc podle ust. § 78 odst. 4 soudního řádu správního vrátil žalovanému k dalšímu řízení, s tím, že je nezbytné, aby ve věci bylo doplněno dokazování a následně znovu rozhodnuto o vině na o trestu.

60. Výrok náhradě nákladů řízení je odůvodněn podle ust. § 60 odst. 1 soudního řádu správního, když žalobce měl ve věci úspěch a jeho náklady řízení sestávají jednak ze zaplaceného soudního poplatku z podané žaloby ve výši 3000 Kč a jednak z odměny advokátovi za dva úkony právní služby po 3100 Kč, a ze související náhrady hotových výdajů po 300,- Kč podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), v platném znění. Náhradu v celkové výši 9800 Kč je žalovaný povinen zaplatit žalobci do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce JUDr. Petra Pýchy, advokáta.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 5. března 2025

JUDr. Slavomír Novák v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.